

100-200 år forestået store tilplantninger på heden med det primære formål at øge træproduktionen og de indenlandske træressourcer og herudover at øge beskæftigelsen i tider med stor arbejdsløshed. Der har oftest været tale om nyttiggørelse af magre hedejorder og lignende, der dyrkningsmæssigt er meget ringere end nutidens marginaljorder.

4.2. Miljø- og fritidsgoder

I statsskovene er en del arealer fredet efter naturfredningsloven. Derudover har Statsskovbruget administrativt fredet mange arealer af landskabelige og videnskabelige grunde. Lyngheder og -bakker, grupper af enebuske, enge, moser, strandvolde, trægrupper, særlige løvtræbevoksninger m.v. bevares. Løvtræbevoksningers levetid forlænges, og der stiles mod en vedvarende forøgelse af løvtræarealet, ikke mindst i Vestjylland.

Jagten i statsskovene drives ud fra reservatsynspunkter, dvs. at der tilstræbes en afbalanceret oprettholdelse af det naturlige dyreliv.

Statsplantager er undertiden anlagt med naturbeskyttelses- og naturgenopretningsformål, der rækker ud over den enkelte ejendoms areal. Det gælder f.eks. klitplantagerne i Vestjylland, Nordsjælland og på Bornholm, der sikrer de bagvedliggende landbrugsarealer mod sandflugt. Det samme gælder de jyske hedeplantager, der langsomt men sikkert forvandler disse karske områder til en rig og varieret skovnatur. Tilplantningerne har betydet, at den tusindårige udpining af de magre hedejorder er ophørt, og at jordens frugtbarhed nu igen langsomt opbygges, hvorved plantagerne bliver til skov.

I statsskovene kan befolkningen færdes døgnet rundt, og statsskovene har en meget lang tradition for at tilgodese forskellige former for friluftsliv – fra den fredfyldte oplevelse af skovensomheden til de bynære skoves stærkere udbygning med anlæg af forskellig art. Der er ligefrem rejst skove med det formål at tilgodese behovet for friluftsliv, bl.a. Vestskoven ved København.

4.3. Samspil med den private skovsektor

I et lille skovbrugsområde som det danske er tilstedeværelsen af et velfungerende offentligt skovbrug et stabiliserende element for hele sektoren, og Statsskovbruget har ofte bevist sin nødvendighed for sektorens fortsatte trivsel og udvikling.

Den statslige skovadministration er en både igangsættende og stabiliserende faktor for sektorens forsknings- og udviklingsaktiviteter i et omfang, som private skovbrugsvirksomheder ikke kan magte.

Det er Skov- og Naturstyrelsens mål gennem stadig forbedring af den statslige skovforvaltning og

gennem statslig skovtilplantning at sikre den fortsatte varetagelse af de nævnte materielle og immaterielle mål med statsskovene og at sikre den gunstige vekselvirkning mellem offentlig og privat aktivitet i skovsektoren.

5. Skovene og friluftslivet

Næsten al friluftsliv her i landet foregår enten i skoven eller ved stranden. Man regner med, at disse to naturtyper er nogenlunde lige væsentlige for befolkningens friluftsliv.

Skovene tiltrækker en betydelig større andel af den voksne befolkning end biblioteker, sportspladser, kunstudstillinger, teatre, voksenundervisning og koncertsale.

Der er en betydelig variation i omfanget og karakteren af skovenes anvendelse til friluftsliv, både fra skov til skov, fra den ene person til den anden, fra det ene tidspunkt til det andet, og inden for det enkelte skovområde.

Undersøgelser af befolkningens ønsker til skovene og det åbne lands udformning har bl.a. klarlagt, at det især er stilhed og varierende naturoplevelser, som folk gerne vil have, når de færdes i skovene. Der tages afstand fra larmende udfoldelser som bil- og knallertkørsel, brug af transistorradioter og lignende.

Befolkningen værdsætter ifølge disse undersøgelser skov af enhver art. Men visse skovtyper foretrakkes mere end andre. Således foretrakkes løvskov i nogen grad fremfor nåleskov og bøgeskov fremfor anden løvskov; men forskellige former for nåleskov og anden løvskov vurderes også højt. Behovet for publikumsfaciliteter i form af borde, bænke, affaldskurve og lignende regnes som behersket, idet der dog er en betydelig variation i ønskerne til skovenes udformning fra person til person og fra område til område.

6. Den skovpolitiske redegørelse

Den skovpolitiske redegørelse, som regeringen i april 1987 afgav til Folketinget, afstikker især fire hovedmål for skovpolitikken:

- at sikre en øget produktion i skovbruget og træindustrien og mindre afhængighed af import,
- at sikre eksistensen af en privat skovsektor med lønsomme virksomheder,
- at øge skovenes miljømæssige og friluftsmæssige værdier og
- at forbedre ressourceudnyttelsen og forøge rentabiliteten.

Forøgelsen af træproduktionen søges gennemført på tre måder, nemlig ved bedre udnyttelse af de eksis-